

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně

JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže ve věci

žalobce: **A. R.,**
bytem [adresa],
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Strouhalem,
se sídlem Písek, Přátelství 1960

proti

žalovanému: **Policejní prezidium Policie České republiky**
se sídlem Praha 7, Strojnická 27,

o žalobě proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidia ze dne 24. 3. 2015,
č. j.: PPR-23721-18/ČJ-2014-990131,

takto:

- I. Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidia ze dne 24. 3. 2015, č. j.: PPR-23721-18/ČJ-2014-990131, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 9 800 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Strouhala, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým první náměstek policejního prezidia (dále jen „žalovaný“) změnil k jeho odvolání rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 25. 6. 2014, č. 774/2014, tak, že podle § 125 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“) a s odkazem na § 54 a § 207 odst. 1 téhož zákona zamítl žalobcovu žádost o doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas v důležitém zájmu služby konanou podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru od 1. 1. 2007 do 22. 10. 2013 nejvýše v rozsahu 150 hodin v každém uvedeném kalendářním roce. Ve vztahu k nařízené službě přesčas konané podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru v každém kalendářním roce od 1. 1. 2007 do 21. 10. 2010 se žalovaný dovolal podle § 206 odst. 1 zákona o služebním poměru práva promlčení, protože lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru činí podle § 207 odst. 1 téhož zákona 3 roky a tato lhůta marně uplynula. Výrokem č. II žalovaný žalobci nepřiznal nárok na náhradu nákladů řízení.

2. Žalobce napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné a tvrdí, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav (zejména nezjistil podklady, které zná z úřední činnosti a k nimž má na rozdíl od žalobce přístup), dále rozhodl na základě nesprávného právního názoru, porušoval procesní předpisy a nerespektoval judikaturu soudů.

3. V *prvním žalobním bodě* žalobce shrnuje, že byl příslušníkem policie České republiky ustanovený na služební místo vrchní asistent s hodností podpraporčík u Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby, odbor ochrany objektů zvláštního významu, 1. oddělení, 4. skupina (dále jen „útvár“). Příslušníkům byl předán vždy roční plán služby a vyznačenými pracovními dny. Jedna služba vždy činila 24 hodin, pokud nešlo o výcvik; žádný další rozpis služby příslušníci nedostali. Veškerá služba přesčas, která příslušníkům vznikala, byla sloužena v jiných skupinách. Za celou dobu služby nenastala žádná mimořádná událost (např. nenastoupení střídajícího příslušníka či ohrožení objektu), která by odůvodňovala prodloužení služby. Tato roční služba byla dále doplňována přesčasovou službou, která ovšem sloužila k zajištění zcela běžných úkolů. Vzhledem k tomu, že na výše specifikovaném útvaru existuje dlouhodobý personální podstav, příslušný služební funkcionář vzniklou situaci řešil nařizováním a plánováním služby přesčas. Do konce roku 2013 byl příslušníkům sdělován plán služby na celý rok, od 1. 1. 2014 pouze na měsíc, z čehož vyplývá, že u daného útvaru byla služba plánována a nařizována na celý kalendářní rok v souladu s § 53 odst. 3 písm. b) zákona o služebním poměru. Podle tohoto ustanovení *„při nerovnoměrném rozvržení doby služby se rozvrhne doba služby tak, aby průměrná doba služby za období 3 kalendářních měsíců a v odůvodněných případech za období kalendářního roku nepřesáhla základní dobu služby v týdnu“*. Z uvedeného vyplývá, že tzv. srovnávacím obdobím, kdy mohla být vykompenzována služba přesčas, byl celý kalendářní rok.

4. Správní orgán I. stupně žalobcovu žádost o doplacení služebního příjmu za službu přesčas nařízenou v rozporu se zákonem zamítl s odůvodněním, že žalobci náleží

náhrada za službu přesčas pouze v případě, že by počet jím odpracovaných hodin přesčas přesahoval 150 hodin. Žalobce v žádosti uvedl, že mu byla nařízena služba přesčas v rozporu se zákonem, neboť nebyly splněny zákonné limity dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Tento názor žalobce opřel o odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 8. 2010, č. j. 10 A 34/2010-28, či rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 151/2011 a 4 Ads 11/2013, podle nichž je pro nařízení služby přesčas třeba splnit kumulativně tyto podmínky: 1) důležitý zájem služby, 2) výjimečnost služby přesčas, 3) její odůvodnění a 4) maximální rozsah 150 hodin v kalendářním roce. Judikatura se dále shoduje, že za splnění podmínky výjimečnosti nelze považovat řešení nedostatečného personálního obsazení příslušného útvaru, tím méně pokud se jedná o dlouhodobý a vědomý přístup žalovaného k řešení personálních otázek. Řádné zdůvodnění plánované služby přesčas nadto služebním funkcionářům ukládá rozkaz č. 45/K uvedený v závěru č. 5 porady policejního prezidia s řediteli Policie ČR ze dne 17. 5. 2007. Žalobce rovněž zdůrazňuje, že v souladu s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu má žalovaný povinnost vymezit konkrétní důvody pro nařizování jednotlivých služeb přesčas a pokud takové konkrétní důvody nedohledá nebo zjistí, že ve světle judikatury správních soudů nepostačovaly pro nařízení služby přesčas, přizná žalobci za každou neoprávněnou hodinu služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce plnění uvedené v § 125 odst. 1 větě druhé zákona o služebním poměru.

5. Ve *druhém žalobním bodě* žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se nevypořádal s žalobcovými tvrzeními (zejména ohledně podstavu a dobrých mravů) a důkazními návrhy. Jedná se především o doložení plánů služeb, výkazů odpracovaných hodin, údaje o obsazenosti útvaru, dopis ředitele ze dne 9. 12. 2013, zápis ze štábu č. 4 z roku 2012 apod. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí dále spočívá v tom, že se žalovaný nevypořádal se všemi skutečnostmi, a to zejména s personálním podstavem útvaru. Ačkoliv ustálené judikatura považuje personální podstav za důležitou okolnost pro hodnocení zákonnosti nařízení služby přesčas, žalovaný tuto okolnost zcela přehlíží. Žalovaný se tedy z rozhodnutí soudů zaměřuje pouze na část, která mu určuje odůvodnit nařízení služby přesčas a nezabývá se soudními závěry ohledně personálního podstavu. Ve spisu tak nejsou doloženy informace (i přes důkazní návrhy žalobce) o tom, že personální situace u útvaru byla zcela nedostatečná.

6. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí dále v tom, že se žalovaný dovolává námitky promlčení. Žalovaný na str. 26 napadeného rozhodnutí uvádí, že žalobce nekonkretizuje, v čem přesně spatřuje porušení dobrých mravů, ovšem žalobce se nemravnosti námitky promlčení věnoval ve svém odvolání pod bodem 5 na str. 11 a 12 podání ze dne 1. 9. 2014. Žalovaný měl v případě pochybností vyzvat žalobce k upřesnění a nadto se zabývat námitkou z úřední povinnosti v souladu s § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru.

7. Ve *třetím žalobním bodě* žalobce tvrdí, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to především ohledně otázky personálního podstavu. Žalobce uvádí, že podle dostupných údajů zpracovaných Policií České republiky měl útvar k 1. 1. 2012 personální podstav oproti plánu - 73 příslušníků a k 1. 1. 2014 - 78 příslušníků. Žalobce rovněž zmiňuje zápis ze Štábu č. 4/2012 ze dne 6. 2. 2012, dle něhož „v roce 2011 bylo policisty a zaměstnanci ÚOÚČ OS odslouženo a odpracováno 134 451 hodin přesčas

neplacených a 252 908 hodin placených, tj. průměr na jednoho pracovníka činí 285 hodin ročně. Pokud převedeme uvedený počet přesčasových hodin na potřebný počet pracovníků, dospějeme k číslu 198, o které je poddimenzován náš útvar. Za nařízené přesčasy bylo uhrazeno cca 40 300 000 Kč. U útvaru již v průběhu roku 2008 a 2011 byla realizována nařízená úsporná opatření (...) současně útvaru bylo v roce 2010 systemizačním opatřením odebráno 51 SSM policistů (...)“. Z uvedeného prohlášení samotného útvaru přitom vyplývá, že skutečný personální podstav je mnohem vyšší než plánovaný podstav a služba přesčas slouží u útvaru jako úsporné opatření. Žalobce dále dokládá tabulky týkající se personálního podstavu a výkazy odpracovaných hodin, z nichž je patrné, že potřeba služby přesčas se pohybuje v řádu několika stovek hodin za měsíc, takže služba přesčas postrádá jakýkoliv prvek výjimečnosti. Tyto dokumenty žalovaný do spisu zcela záměrně nezakládá. Žalobce opakuje, že personální podstav a úsporné opatření není ve smyslu shora citované judikatury zákonným důvodem pro nařízení služby přesčas.

8. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce dodává, že žalovaný si při zjišťování skutkového stavu opatroval písemná stanoviska od odpovědných služebních funkcionářů a vedoucích (viz písemné vyjádření JUDr. K., Z. a P.), aniž žalobci umožnil položit jim otázky a ovlivnit rozsah zjišťovaných skutečností. Dle názoru žalobce měl žalovaný tyto osoby vyslechnout jako svědky a v opačném případě zkrátit žalobce na jeho právech a porušil § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že analýza služby přesčas obsahuje nepodložené a tedy nepřezkoumatelné údaje (zejména výkazy nemocí v roce 2013). Žalobce se domnívá, že tyto údaje byly dodatečně zpracovány a pravděpodobně i upraveny, neboť v kopiích knih služeb jsou napsány záznamy jinou rukou a jinou propiskou a sám senát poradní komise zjistil nedostatky v původním odůvodnění služby přesčas.

9. Dle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru je žalovaný ze zákona povinen zjišťovat všechny skutečnosti rozhodné pro vydání rozhodnutí a zabývat se jimi. Žalovaný měl proto povinnost zabývat se způsobem a důvody nařízení služby přesčas, i přesto však nevyporádal návrhy žalobce, které měly prokázat rozpor nařízené služby přesčas se zákonem. Nadto požaduje po žalobci předložit dokumenty, které má žalovaný k dispozici, a opatřit informace, které zná z úřední činnosti. V možnostech žalobce však není tyto skutečnosti prokázat. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný nařizoval nezákonně rovněž služební pohotovost.

10. Žalobce zdůrazňuje, že žalovanému je známo, že 1) účel § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru ztratil své opodstatnění, 2) u útvaru je dlouhodobý personální podstav, 3) u tohoto útvaru dochází k nařizování služby přesčas i z úsporných důvodů, 4) ke službě přesčas a jejímu proplácení je přístupováno u útvaru různě (některá oddělení službu proplácují, jiná nikoliv). Všechny tyto skutečnosti zakládají nezákonnost nařízení služby přesčas.

11. Žalovaný dále nepřihlíží k trvalému úkolu policejního prezidenta č. 86/K z roku 2007, kterým bylo všem služebním funkcionářům stanoveno, aby zabezpečili cílový stav, dle něhož bude přesčasová práce z 50 % hrazená. Žalovaný takto postupuje jen u některých příslušníků útvaru a jeho chování vykazuje známky diskriminace. Žalobce

dodává, že žalovaný službu přesčas proplácí pouze u nečekaných akcí (např. státního pohřbu prezidenta Havla) a u dlouhodobě plánovaných událostí nikoliv.

12. Žalobce podotýká, že žalovaný neprojevil zájem ani snahu seznámit se se záznamem z porady se svědkem B., byť jej žalobce označil jako důkaz. Obsah porady se svědkem B. je nadto žalovanému znám z jiných obdobných řízení, porada se týkala pouze systému plánování a nařizování služby přesčas a nebyly na ní projednány žádné bezpečnostní akce. K pořizování záznamu z porady žalobce se žalobce dovolává § 88 občanského zákoníku, neboť žalobce pro obranu svých práv nemá jinou možnost, než si tyto porady nahrávat. Žalovaný rovněž nepřihlédl k tomu, že veškerá přesčasová služba v roce 2007 byla proplácena a v roce 2008 byla tato služba u některých příslušníků útvaru proplácena v poměru 50:50.

13. V *pátém žalobním bodě* žalobce opakuje, že služba přesčas má výjimečný charakter, což ostatně vyplývá i ze Stanoviska Policejního prezidia č. j. S-350/PR-2007. Z něj je patrné, že služba přesčas nesmí být plánována předem tak, aby se stala pravidelnou součástí doby služby, musí k ní docházet sporadicky, jinak je nařizována v rozporu se zásadami stanovenými zákonem a obdobnou praxi nelze v rámci útvarů Policie ČR nadále uplatňovat. Ke konkrétním důvodům nařízení služby přesčas žalobce dodává, že žalovaný neposuzuje předpoklady důležitého zájmu služby a výjimečnosti. U odůvodnění nařízení služby přesčas do limitu 150 hodin v roce 2011 a 2012 nelze seznat, za jakého konkrétního příslušníka žalobce sloužil službu přesčas. Pokud jde o údajnou kumulaci důvodů, tato kumulace je způsobena personálním podstavem, kdy za příslušníky čerpající dovolenou pracují jiní příslušníci přesčas. Tento postup je však nepřijatelný a v rozporu se zákonem. Dle žalobce není relevantním důvodem nařízení služby přesčas ani zdravotní neschopnost či jiné déle trvající překážky jiných příslušníků. Žalobce znovu odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 8. 2010, č. j. 10 A 34/2010-28, podle něhož je možné službu přesčas nařídit např. v případě momentální indispozice či absence některého z příslušníků, ovšem nesmí se jednat o dlouhodobé až trvalé nahrazování nedostatku osob zvýšenými nároky. Do spisu je přitom založeno několik dokumentů, ze kterých vyplývá, že překážka v práci byla vedoucímu příslušníku či služebnímu funkcionáři známa s několikadenním předstihem (např. darování krve) a v takovém případě bylo možné tomuto příslušníku změnit službu v souladu s § 53 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalobce opakuje, že i při čerpání „mimořádné“ dovolené musí mít útvar rezervního příslušníka a vedoucí příslušník má možnost tuto dovolenou neudělit. Ohledně bezpečnostních akcí vykonávaných kvůli zasedání Senátu, Poslanecké sněmovny žalobce zdůrazňuje, že se jedná o standardní činnost útvaru a nikoliv o mimořádnou situaci. To samé platí i u dalších tvrzených akcí, tj. zahraniční návštěvy či oslavy Dne památky obětí holokaustu, neboť se jedná o předem známé skutečnosti, které mají být zajištěny v rámci běžného výkonu služby. K údajným důvodům v roce 2013 žalobce uvádí, že se jednalo o dlouhodobou pracovní neschopnost a rekonstrukci chráněného objektu, ačkoliv tato skutečnost je dopředu známa a plánována. K údajné službě přesčas dne 25. 9. 2013 žalobce poznamenává, že tento zápis nemá oporu ve spise. Z knihy služby vyplývá, že žalobce sloužil tento den celou směnu v rozsahu 24 hodin a nikoliv pouze 11 hodin. Dále se jeví jako nepravděpodobné, aby překážka na straně příslušníka z důvodu dárcovství krve trvala tři dny (od 25. 9. do 27. 9. 2013). Žalobce dodává, že dokumenty obsahující důvody nařízení služby přesčas byly vytvořeny ve stejný den (18. 9. 2014) a nejednalo se o statistiky

či vytištěné dokumenty ze systému; správnost a úplnost takto vytvořených dokumentů proto nelze posoudit. Žalobce pro úplnost dodává, že příslušníci jsou zastrašováni ze strany ředitele útvaru, aby žádosti o proplácení nepodávali.

14. Žalobce žádá, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že v dané věci zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Do spisového materiálu byly doplněny podklady prokazující konkrétní důvody nařizování výkonu služby přesčas a v ostatních případech bylo náležitě zdůvodněno, proč spis podklady neobsahuje. Žalobcův zmocněnec se účastnil jednání senátu poradní komise a měl možnost uplatňovat svá procesní práva. K námitce žalobce, že neměl možnost položit dotazovaným služebním funkcionářům otázky, žalovaný uvádí, že v souladu se zákonem o služebním poměru je důkazem vše, co může přispět ke zjištění skutkového stavu věci. Nadto nejsou v daném případě písemná stanoviska jediným podkladem pro napadené rozhodnutí, k výsledku příslušných osob proto nebylo třeba přistoupit.

16. Žalobce byl zařazen k odboru ochrany objektů zvláštního významu, přičemž zajištění ochrany těchto objektů proti napadení nebo odvrácení útoku je prioritou, a je proto nutné, aby do výkonu služby nastupoval požadovaný počet příslušníků. Každá náhlá nepřítomnost příslušníka ve výkonu služby musí být nahrazena jiným příslušníkem v rámci nařizené služby přesčas. Žalovaný rovněž poznamenává, že správní soudy se ve své judikatuře vyjadřovaly ke službě přesčas nařizované v rámci modelu činnosti operačního střediska, které se podstatně liší od modelu služebních míst v žalobcově útvaru. Operační střediska pracují se stabilním počtem příslušníků, zatímco v žalobcově útvaru jsou některé události nahodilé a útvar nemůže mít v záloze desítky příslušníků pro případné nasazení, pro které by neměl při běžném stavu využití. Žalobci byla nařizována služba přesčas převážně z důvodu kumulace nepřítomnosti několika příslušníků v jeden den nebo mimořádného požadavku jiného příslušníka na udělení dovolené.

17. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl přezkoumatelný závěr, které hodiny přesčas byly žalobci nařizeny v důležitém zájmu služby ve smyslu § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru. Je tedy zřejmé, že služba přesčas nebyla nařizována z důvodu personálního podstavu nebo úsporných opatření. Vzhledem k tomu, že se na nařízení služby přesčas v souladu s § 171 písm. h) zákona o služebním poměru nevztahuje řízení ve věcech služebního poměru, je možné podle judikatury správních soudů akceptovat alespoň rámcové uvedení důvodů pro nařízení služby přesčas a stručný písemný záznam o tomto důvodu, např. v knize služeb. Nadto je do útvaru zařazeno cca 1 200 příslušníků, stačí tedy nařízení jedné hodiny přesčas, aby v souhrnu útvar vykazoval více než tisíc přesčasových hodin.

18. Žalobce v žalobě dezinterpretuje § 53 odst. 3 písm. b) zákona o služebním poměru, neboť uvádí, že příslušníkovi musí být dáno na vědomí s ročním předstihem, v které dny v kalendářním roce bude v ideálním případě vykonávat službu. Uvedené ustanovení se však ani okrajově netýká služby přesčas, neboť upravuje toliko způsob, jakým má být služba rozvrhována. Není zřejmé, jak žalobce dospěl k závěru, že pouze

zpracování ročního plánu služby je v souladu s § 53 odst. 3 písm. b) zákona o služebním poměru.

19. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že v útvaru existuje dlouhodobý personální podstav. Žalobcova skupina byla v období let 2011-2013 obsazena z 98 %. Při tak velkém útvaru není možné dosáhnout 100 % obsazenosti, přijímací řízení na obsazení volných míst trvá několik měsíců a na pokles příslušníků nelze reagovat ze dne na den. Počty systematizovaných služebních míst jsou nastaveny tak, aby v běžném výkonu služby nemusela být nařizována služba přesčas za nepřítomné příslušníky. Služba přesčas proto nebyla nařizována jako úsporné opatření, ale byl jí řešen krátkodobý, neočekávaný pracovní výpadek příslušníka. Nadto v útvaru žalobce nastávají bezpečnostní akce *ad hoc*, např. zajištění nečekané návštěvy, jednání ústavních činitelů apod. Žalovaný tvrdí, že pokud je nepřítomno několik příslušníků, nemusí jít ještě o vybočení z běžného výkonu služby a naopak v některých případech může i nepřítomnost jednoho příslušníka být mimořádnou a nenadálou situací, pro kterou je nutno nařídit výkon služby přesčas. Vždy závisí na konkrétní okolnosti, kterou musí vyhodnotit a posoudit vedoucí skupiny nebo vyšší služební funkcionář. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou dostatečně zřejmé důvody, pro které byla služba přesčas nařizována.

20. K žalobcově námitce stran trvalého úkolu č. 45/K z porady policejního prezidenta konané dne 17. 5. 2007 žalovaný uvádí, že jeho smyslem bylo prokázat oprávněnost nařizování služby přesčas a konkretizovat zákonné důvody pro její nařizování. Stejně tak trvalý úkol prezidenta č. 86/K z roku 2007 zavazoval proplatit 50 % služby přesčas, ovšem jednalo se pouze o hodiny odsloužené nad rámec 150 hodin. Proplácení služby přesčas před dosažením limitu 150 hodin bylo možné pouze za situace, že policista měl nařízenou služební pohotovost.

21. K námitce promlčení žalovaný uvádí, že postupoval v souladu s § 206 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalovaný neměl svým postupem v úmyslu poškodit či znevýhodnit žalobce, uplatnění námítky promlčení tak nemůže být v rozporu s dobrými mravy. Žalovaný odmítá tvrzení, že nesprávně a vědomě nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a odkazuje na nespočet podání, úkonů, vyjádření a provedení důkazů, které jsou založeny ve spisovém materiálu.

22. Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

23. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali. Žalobcem navržené důkazy soud neprovedl, neboť tvoří součást správního spisu, z něhož soud vyšel při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, případně se jedná o důkazy (vázající se k prokázání personálního podstavu), kterými se žalovaný bude povinen zabývat při novém posouzení věci, jak bude podrobněji uvedeno níže.

24. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

25. Dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru „*příslušníkovi lze v důležitém zájmu služby nařídit výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce*“.

26. Podle § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru „*[p]říslušníkovi je stanoven služební příjem s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce*“.

27. Ustanovení § 125 odst. 1 zákona o služebním příjmu uvádí: „*Příslušník má nárok na náhradní volno za každou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce. Neposkytne-li bezpečnostní sbor příslušníkovi náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době, má nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná*“.

28. Z uvedené právní úpravy je zřejmé, že podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru může být služba přesčas v maximálním rozsahu 150 hodin v kalendářním roce (mimo případy krizového stavu nebo výjimečné případy ve veřejném zájmu dle § 54 odst. 2, kdy lze nařídit službu přesčas i nad rámec tohoto limitu) nařízena pouze v *důležitém zájmu služby*. V takovém případě nedochází k navýšení služebního příjmu, neboť při jeho stanovení je již s případnými přesčasovými hodinami počítáno (§ 112 odst. 2 zákona o služebním poměru). Pokud však přesčasové hodiny uvedený limit přesáhnou, má příslušník nárok buď na náhradní volno, nebo na poměrnou část příslušného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku. Na základě analogické aplikace § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na náhradní volno, nebo na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku i za každou vykonanou hodinu služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce, která byla nařízena v rozporu se zákonem (tento závěr dovodil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013-41).

29. K otázce nařízení služby přesčas existuje rozsáhlá judikatura správních soudů, podle níž musejí být splněny následující podmínky, aby byla služba přesčas nařízena v souladu se zákonem o služebním poměru: 1) důležitý zájem služby, 2) z něj vyplývající předpoklad výjimečnosti služby přesčas, 3) odůvodnění přijetí tohoto opatření a 4) maximální rozsah do 150 hodin v kalendářním roce, popř. vyhlášení krizového stavu nebo jiné výjimečné případy ve veřejném zájmu (viz především rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 8. 2010, č. j. 10 A 34/2010-28). Soud proto dále posuzoval, zda byla služba přesčas žalobci nařízena v souladu se zákonnými podmínkami § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť v případě záporného zodpovězení této otázky by bylo nutné na základě výše uvedeného dojít k závěru, že žalobce měl nárok na náhradní volno nebo na proplacení poměrné části služebního příjmu v souladu s § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru.

30. K podmínce odůvodnění nařízení služby přesčas judikatura dovodila následující závěry: „*Řízení ve věcech služebního poměru se podle § 171 písm. b) služebního zákona nevztahuje na nařízení služby přesčas, z čehož je zřejmé, že se při nařizování přesčasové služby nevzdává rozhodnutí v písemné formě, které by muselo obsahovat náležitosti uvedené v § 181*

odst. 5 téhož zákona. (...) S ohledem na zmíněnou neformálnost rozhodování o službě přesčas a její četnost nelze zajisté vyžadovat, aby odůvodnění jednotlivé služby přesčas mělo parametry, které služební zákon stanovuje pro odůvodnění rozhodnutí vydaného v řízení ve věcech služebního poměru. Nicméně po vedoucím příslušníkovi je možné žádat alespoň rámcové vymezení určitého důvodu pro nařízení služby přesčas a stručný písemný záznam o tomto důvodu, například v knize služeb“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013-41).

31. Žalovaný důvody nařízení služby přesčas žalobci popsal na str. 17 až 22 napadeného rozhodnutí, kde u každé jednotlivé služby uvedl, jaké příčiny vedly vedoucího služebního funkcionáře k jejímu nařízení. Jednalo se přitom o kumulaci nepřítomnosti příslušníků (s uvedením jejich osobního evidenčního čísla a konkrétního důvodu nepřítomnosti, např. čerpání dovolené, či dočasná pracovní neschopnost), případně bezpečnostní akce (zasedání Poslanecké sněmovny či shromáždění u příležitosti Dne památky obětí holokaustu apod.). Žalovaný při zpracování jednotlivých důvodů pro nařízení služby přesčas vycházel z tabulky označené „Analýza služby přesčas“, kterou zpracoval na základě knihy služeb. Kopie jejích příslušných částí (které se vztahují ke konkrétním dnům nařízené služby přesčas) jsou založeny ve správním spise, stejně jako žalobcovy plány služeb a plány služeb nepřítomných příslušníků za měsíce, kdy za ně žalobce vykonal službu přesčas. Žalovaný rovněž vycházel z žádostí o dovolenou jednotlivých příslušníků, které jsou taktéž založeny ve správním spise.

32. Tyto dokumenty přitom dle soudu nelze činit nevěrohodným pouze z toho důvodu, že dle rukopisu nebyly sepsány jednou osobou, případně byla použita jiná propiska; je totiž zcela myslitelné, že jednotliví funkcionáři nebyli nepřetržitě ve službě a mohli být během krátkého časového úseku zastoupeni zástupcem (viz zápis o svědecké výpovědi se svědkem B. ze dne 12. 3. 2014, č. j. UOC-1376-12/ČI-2013-10). Stejně tak nelze souhlasit s žalobní námitkou, že materiály uložené na CD nosiči nejsou věrohodné, neboť byly vytvořeny ve stejný den, tj. 18. 9. 2014. Soud ověřil, že příslušné dokumenty (jednotlivé plány služeb), byly vytvořeny dne 4. 7., 18. 9., 19. 9. a 22. 9. 2014, ovšem na základě těchto dat nelze dospět k závěru, že obsah uvedených dokumentů není autentický. Naopak soud dává zapravdu žalovanému, že tato data odpovídají okamžiku vytvoření příslušných dokumentů pro potřeby správního řízení a byly pořízeny z archivu plánu služeb systému EKIS WEB.

33. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že do spisu založil plány služeb, neboť z nich je patrný důvod nařízení služby přesčas. S tímto tvrzením lze souhlasit, neboť pod tabulkami odpovídajícími jednotlivým měsícům služební orgán zaznamenal dobu služby přesčas spolu s příslušným právním ustanovením zákona o služebním poměru, který tuto službu odůvodňuje. Zároveň doložil plány služeb příslušníků, za něž žalobce sloužil službu přesčas (včetně jejich žádostí o dovolenou). Soud však přisvědčil žalobci, že v případě služby přesčas ze dne 25. 9. 2013 odůvodnění napadeného rozhodnutí nemá oporu ve správním spise. Dle kopie knihy služeb žalobce sloužil celou směnu v rozsahu 24 hodin (7,00 až 7,00 hod) nikoliv pouze v rozsahu 11 hodin. Tato informace vyplývá rovněž z plánu služeb, podle něhož žalobce vykonal službu přesčas dne 25. 9. 2013 od 7,00 do 24,00 hod a dne 26. 9. 2013 od 0,00 do 7,00 hod. Nadto ve správním spise nejsou doloženy pracovní neschopnosti příslušníků, za něž žalobce sloužil službu přesčas. Soud tedy

uzavírá, že ačkoliv žalovaný dostatečně odůvodnil nařízení služby přesčas v napadeném rozhodnutí, jeho závěry ve výše uvedeném rozsahu nemají oporu ve správním spisu, případně nejsou dostatečně doloženy.

34. Dále soud posoudil druhou a třetí podmínku pro nařízení služby přesčas, tedy zda byla služba nařízena v důležitém zájmu a pouze ve výjimečných případech.

35. Dle § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru se „*za důležitý zájem služby považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru*“. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že služba přesčas dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru představuje výjimečné opatření, které umožňuje nařídit výkon služby nad rámec základní doby služby (která je dle § 52 odst. 1 zákona o služebním poměru 37,5 hodin týdně). Služební zákon tedy nepojímá službu přesčas jako další fond služební doby, z něhož je možné libovolně čerpat do limitu 150 hodin v kalendářním roce. Službu přesčas lze nařídit pouze v *důležitém zájmu služby*, který je dán jen ve výjimečných případech. „*Konkrétně se jedná o situace, jež nebylo možné předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny podle § 53 zákona o služebním poměru, jako například momentální indispozice nebo absence některého z příslušníků ze zdravotních či jiných důvodů nebo předem neočekávaný úkol bezpečnostního sboru, který může být náležitě splněn jen příslušníkem s požadovanou kvalifikací mimo rámec jeho naplánované směny. Důležitý zájem služby však nelze shledat v dlouhodobém až trvalém nedostatku příslušníků. Není tak možné připustit, aby tento personální nedostatek byl nahrazován zvýšenými nároky na stávající příslušníky nařizováním služeb přesčas s odkazem na důležitý zájem služby*.“ Je přitom na správním orgánu, aby jednoznačným, průkazným a nepochybnitelným způsobem prokázal, že služba přesčas není z jeho strany využívána k jiným účelům a za jiných podmínek, nežli připouští právní úprava, tj. v souladu s důležitým zájmem služby (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 6 Ads 151/2011-126 či výše uváděný rozsudek č. j. 4 Ads 11/2013-41).

36. V nyní projednávané věci je ze správního spisu patrné, že žalovaný vykládá „*důležitý zájem služby*“ tak, že jde především o řádné zajištění běžného výkonu služby bezpečnostního sboru, přesněji Útvaru pro ochranu ústavních činitelů, odboru ochrany objektu zvláštního významu. Žalovaný pak v této souvislosti poukazoval na to, že náplní práce žalobce je zajištění bezpečnosti chráněných objektů (např. Parlamentu České republiky) a určených ústavních činitelů, z čehož dovozuje, že zajištění bezpečnosti výše uvedených objektů a osob je možno podřadit pod pojem „*důležitý zájem služby*“. Tak například v rozhodnutí prvního stupně (na str. 10), jehož závěry žalovaný potvrdil, služební funkcionář uvedl, že „*důležitým zájmem služby a prioritou v tomto případě je, že nedojde k ohrožení chráněného objektu, jehož ochrana je zajišťována vstupním režimem a vnější ochranou chráněných objektů, čehož lze dosáhnout pouze při plném obsazení všech stanovišť nebo posílením dalšími příslušníky za zhoršené bezpečnostní situace nebo při BA, byť i za cenu nařízené služby přesčas. V tomto případě škodlivý následek (materiální škody, ztráty na životech), který by mohl vzniknout nezajištěním ochrany chráněného objektu, je takového rozsahu, že nařízení služby přesčas v důležitém zájmu služby je jediným reálným a zákonným řešením vzniklé situace*“. Obdobnou argumentaci uvádí žalovaný ve vyjádření k žalobě na str. 2 a 3.

37. Prvek výjimečnosti pak žalovaný spatřuje v tom, že k nařízení služby přesčas došlo vždy operativně, v případě krátkodobého a neočekávaného výpadku nějakého příslušníka, (který nelze zaměňovat za trvalé nahrazování nedostatku příslušníků ve výkonu služby) či z důvodu bezpečnostní akce. Žalovaný zdůrazňuje, že služební funkcionář přistupuje k nařízení služby přesčas v případě kumulace nepřítomností jiných příslušníků, ať už se jedná o nepřítomnost z důvodu čerpání dovolené, služebního volna (např. pro důležité osobní překážky či z obecného zájmu) nebo nemoci. Ohledně bezpečnostních akcí žalovaný zdůrazňuje jejich nepravidelnost co do místa a času konání, přičemž každá z nich má odlišnou bezpečnostní situaci (v závislosti na programu, počtu osob atd.). Žalovaný tedy v průběhu řízení popíral tvrzení žalobce, že by služby přesčas byly nařizovány z důvodu nedostatečného personálního obsazení nebo nedostatku finančních prostředků a trval na tom, že je služební funkcionář nařizoval pouze v nezbytných případech a toliko výjimečně.

38. Soud se však s tímto tvrzením nemůže ztotožnit. Povinnost chránit objekty a další povinnosti plynoucí ze zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky jsou běžnou součástí úkolů Útvaru a jedná se o zcela standardní činnost tohoto útvaru. Nelze v tomto směru hovořit o důležitém zájmu služby, neboť důležitý zájem služby může být dán jen výjimečnými, mimořádnými případy. Těmito případy pak zcela jistě nejsou bezpečnostní akce, které žalovaný jmenuje jako konkrétní důvody pro nařízení služby přesčas žalobci. Zasedání parlamentu je běžnou událostí v rámci výkonu služby žalobcova útvaru, stejně jako jiné akce, které jsou útvaru předem známy (např. shromáždění u příležitosti Dne památky obětí holokaustu). Ačkoliv se tyto akce mohou lišit svým charakterem a kolísat v počtu příslušníků nezbytných pro zajištění jejich bezpečnosti, nelze ještě hovořit o výjimečné či mimořádné situaci, jež by odůvodňovala nařízení služby přesčas ve smyslu § 54 zákona o služebním poměru.

39. To samé pak platí v případě nařízení služby přesčas pro nepřítomnost jiných příslušníků. Pokud byla žalobci nařízena služba přesčas do 150 hodin z důvodů výpomoci za příslušníka, kterému byla udělena dovolená či služební volno, nelze takový důvod podřadit znakům důležitého zájmu ve smyslu § 54 zákona o služebním poměru, neboť nárok na dovolenou čerpají jak služební funkcionáři, tak řadoví příslušníci, což patří k běžným úkonům chodu útvaru. Nařízení služby přesčas v souladu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, tedy z důvodu důležitého zájmu služby, není možné v případě předem obecně známých, právní úpravou předpokládaných situací, jako je např. čerpání služebního volna, dovolené či účast na školeních. S takovými důvody absence příslušníků totiž musí správní orgány dopředu počítat a nemohou tuto předem předvídatelnou absenci příslušníků pokrývat pomocí přesčasových služeb s odkazem na důležitý zájem služby. Jinými slovy řečeno – soud si je dobře vědom, že určité úkoly musí příslušný bezpečnostní sbor plnit nepřetržitě, přičemž v reálném životě je nutné toto plnění úkolů personálně zabezpečit, což vyžaduje občasné nařízení přesčasové služby. I to je koneckonců povaha příslušné služby v bezpečnostních sborech. Na druhou stranu, s takovými situacemi je nutné počítat dopředu (neboť se v reálném životě v průběhu doby stávají), a proto je v takových případech nutné služební příjem za tyto přesčasové služby poskytnout (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 1 As 183/2015-63).

40. V této souvislosti neobstojí ani námitka žalovaného, že správní soudy se ve své dosavadní judikatuře zabývaly případy s odlišným modelem systematizace služebních míst, takže jejich závěry nejsou použitelné pro řešený případ. Žalovaný sice tvrdí, že v žalobcově útvaru dochází k mnoha nepředvídatelným událostem, při nichž je třeba nasazení více příslušníků, pro něž by v běžném stavu nebylo využití, ovšem tuto skutečnost nelze řešit systematickým nařizováním služeb přesčas stávajícím příslušníkům bez nároku na služební příjem. Tento závěr soudu ostatně není výjimkou, viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 7. 2017, č. j. 6 Ad 26/2015-50, který se rovněž zabýval otázkou zákonnosti nařízení služby přesčas v Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby.

41. Soud s ohledem na výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu přihlédl ke skutečnosti, že dne 1. 1. 2011, 20. 1. 2012, 24. 2. 2012, 10. 3. 2012, 29. 5. 2013, 13. 6. 2013, 29. 6. 2013, 2. 8. 2013, 16. 8. 2013 žalobce konal službu přesčas mj. z důvodu dočasné pracovní neschopnosti jiného příslušníka, přičemž tato pracovní neschopnost neměla dlouhodobý charakter. Tento důvod by bylo možné (za předpokladu řádného doložení pracovní neschopnosti příslušníků ve správním spise) v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu považovat za *situaci, kterou nebylo možné předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny podle § 53 zákona o služebním poměru*. Zároveň je však třeba dodat, že ve všech jmenovaných případech byla žalobci nařízena služba přesčas z důvodu kumulace nepřítomnosti příslušníků a ze spisu se nadto nepodává, zda správní orgán k nařízení služby přesčas přistupoval pouze výjimečně, nebo zda se jednalo o běžné řešení těchto náhlých nepřítomností z důvodu personálního podstavu. Žalovaný sice v průběhu řízení i v samotných rozhodnutích opakovaně tvrdil, že obsazenost příslušného útvaru je zcela dostačující, ovšem svá tvrzení nijak nedoložil (s výjimkou svědectví svědka B.). K námitce žalobce na str. 12 napadeného rozhodnutí uvádí, že „*údaj, který lze okamžitě vyvrátit, je například podstav 238 příslušníků na systematizovaných služebních místech útvaru k uváděnému datu 23. lednu 2014. V tomto případě byl útvar obsazen z 94 % a neobsazených systemizovaných služebních míst bylo pouze 78*“.

42. Žalobce však mnohokrát namítal opak a k prokázání svého tvrzení navrhoval důkazy – zejm. výkazy odpracovaných hodin za období (2007-2013), údaje o obsazenosti útvaru za období (2007-2013), dopis ředitele ÚOÚČ OS PČR příslušníkům a zaměstnancům útvaru k závěru roku 2013 ze dne 9. 12. 2013, zápis ze štábu č. 4 z roku 2012, doložení rozkazů k nařízení služby přesčas za období 2007-2013. Dále žalobce navrhoval důkaz vyjádřením poradní komise policejního prezidenta k odvolání vrchního asistenta pprap. P. K. ze dne 30. 4. 2014, č. j. PPR-7995-8/ČJ-2014-990131. Správní orgán I. stupně na tyto návrhy reagoval na str. 7 a násl. svého rozhodnutí tak, že je shledal irelevantní pro posouzení nařizování služby přesčas žalobci, případně jako nadbytečné. Žalobce však na str. 5 odvolání jasně uvedl, že „*tyto dokumenty mají prokázat vědomý přístup služebního funkcionáře ke službě přesčas a její užití jako běžné služby, jakož i přístup služebního funkcionáře k příslušníkům vzhledem ke službě přesčas. Rovněž by měly dokázat zneužívání služby přesčas a přístup služebního funkcionáře k osobám bránící svoje nároky*“. Žalovaný ani správní orgán I. stupně však tyto důkazy neprovedli a zároveň své tvrzení o dostatečném personálním obsazení útvaru neopřeli o pádné důvody; nezjistili tedy stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a zároveň svá rozhodnutí zatížili vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. (Pouze pro úplnost soud

dodává, že správní orgán I. stupně, případně žalovaný se dostatečně vypořádali s navrženým důkazem knihou služeb z objektu, plány služeb za období 2007-2013 a harmonogramy služeb za toto období (na str. 23 napadeného rozhodnutí)].

43. K tvrzenému porušení procesních předpisů soud uvádí, že dle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru je „*důkazem vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje*“. Žalovaný si pro objasnění stavu věci opatřil mj. písemná stanoviska odpovědných služebních funkcionářů (JUDr. K., Z. a P.), čímž dle žalobce porušil jeho procesní práva, neboť žalobce neměl možnost klást těmto osobám dotazy. Soud zdůrazňuje, že § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru závazně neurčuje, jakou formou má správní orgán opatřit důkazy pro řízení, a proto není možné označit postup správního orgánu I. stupně z tohoto hlediska za nezákonný. Příslušná vyjádření jsou ostatně součástí správního spisu, takže žalobce na ně měl možnost reagovat. Zároveň je však třeba mít na paměti, že žalobce v odvolání (na str. 5) výslovně navrhoval provést výsledk vedoucích skupin za účelem objasnění personálního podstavu (ze správního spisu přitom vyplývá, že npor. Mgr. J. Z. byl vedoucím žalobcovy skupiny). Nelze proto přistoupit na odůvodnění žalovaného, který zamítl provést tento důkaz, neboť „*s odstupem času si ani vedoucí skupiny zcela jistě nebude pamatovat, z jakého důvodu byla každá konkrétní hodina služby přesčas odvolateli nařízena*“ (viz str. 22 napadeného rozhodnutí). Žalobce navrženým důkazem usiloval o objasnění personálního podstavu, a výše citované zdůvodnění žalovaného je proto irelevantní. Soud opakuje, že žalovaný nedostal své povinnosti vyjádřené v § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť se dostatečně nezabýval otázkou personálního obsazení útvaru, u níž zůstal pouze v rovině tvrzení.

44. Dále se soud zabýval námitkou promlčení a jejího tvrzeného rozporu s dobrými mravy. Žalovaný na str. 26 napadeného rozhodnutí uvádí, že „*odvolatel svoje právo prokazatelně neuplatnil včas, neuvádí ani konkrétní důvody, ze kterých by bylo možné dovodit rozpor s dobrými mravy*“, a proto se touto námitkou blíže nezabýval. S takovým odůvodněním se však nelze ztotožnit. Žalobce se námitce rozporu s dobrými mravy podrobně věnoval na str. 5 a 6 odvolání, kde nejprve uvedl, že služební funkcionář si byl vědom dlouhodobého personálního podstavu a že služba přesčas byla používána z úsporných důvodů. Dále namítl, že bylo příslušníkům bráněno v uplatňování jejich nároků a byli zastrašováni, přičemž toto zastrašování probíhá i v současné době, kdy je příslušníkům vyhrožováno i ze strany ředitele útvaru. Žalobce rovněž tvrdí, že celou dobu byl služebním funkcionářem a vedoucími příslušníky ujišťován, že judikaturu Krajského soudu v Českých Budějovicích nelze aplikovat na poměry útvaru a správnost tohoto postupu potvrdil Ústavní soud. Žalobce tato svá tvrzení dokládá dopisem vedoucích skupin Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie České republiky, odboru ochrany objektů zvláštního významu adresovaný k rukám ředitele Ochranné služby zaslaný prostřednictvím vedoucího OOOZV plk. Mgr. J. P. z dubna 2014.

45. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce explicitně uvedl, v čem spatřuje rozpor s dobrými mravy v případě námitky promlčení, a bylo na žalovaném, aby na tyto konkrétní důvody reagoval. Vzhledem k tomu, že žalovaný takto nepostupoval, je jeho rozhodnutí i v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

46. Na základě shora uvedeného soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení a nezákonnost podle ust. § 78 odst. 1, 4, 5 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm na žalovaném bude, aby vázán právním názorem soudu ve věci znovu jednal a rozhodl.

47. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku (3 000 Kč) a odměny advokáta za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) po 3 100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), včetně náhrady hotových výdajů (2 x 300 Kč) podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy žalobci náleží (3 000 + 6 200 + 600 =) 9 800 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. ledna 2018

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu